

lõdige wapräm ja usinam mees. Oli tõd mis
tähes, see edenes tema käes kui oleks ta mada
olnud. Igaüks küsis ikka tema käest head
nduu, nagu oleks ta juba wana elatanud mees
olnud, kuna ta 20ne aastane oli.

Tüdrukud jooksiwad tema järgi, nagu
talled wana lamba järgi; kõik tahtsiwad teda
hea meelega omale peiuks saada. Aga wõta
nõpust! — meie Peetrel oli juba oma jauks
üks õitsew lillekene wälja otsitud, keda ta
südamest armastas.

Teiste tütarlaste hulgas oli ühe lese
saunanaese ainuke tütar Liisa, sirge kaswu,
ilus ja jumega ja pealegi ühe hea südamega,
terwe ja wirt tõdtegi. Sedasama oli Peeter
enesele südamesse istutanud, mida ta omale
üksinda saladuses hoidis.

Liisa, kes küll ka Peetert armastas, ei
wõinud ometige mitte seda loota, et Peeter
teda kosiks, sest ta oli ju sauna naese laps.
Peeter soowis mitu ja mitu korda juba
Liisale oma südame igatsust awaldada, aga
ei julgenud, sest tema oli ju täment niisama

sugune argpüks, nagu kõik wanad poisid, kes
ilmaski tüdruku otsa ei julge waadata, weel
wähem juttu wõsta, sõbrustada ja kosja
minna. Jäi ta mõnikord Liisat silmitsema,
siis ohkas ta alati: „Ma armastan sind
Liisa! aga ma ei julge sinule seda mitte
ütelda! — Oh, kui meie kahekesi mees ja
naene oleksime!“

Kõik selle juures ei lasknud ta mitte oma
pead norgus seista ega jäänud muresse, waid
oli alati rõõmus, wilihtas, laulis ja tegi
nalja kui aeg lubas.

Ta oli ka juba mitu korda Liisaga nelja
silma all armastusest juttu teinud. Niipea
aga, kui ta oma armastusest rääkida tah-
tis, jäi ikka sõna suhu kinni, ja Peeter pidi
teist juttu otsima ehk häbi pärast araminema.
„Ükskord piab selle asjate teine lehekülg
käänatud saama, nii ei wõi see mitte jääda!
kui kaua pian oma südant koormama? mõtles
Peeter. Tema oli ka õigust ütelnud, sest see
sündis kogemata „muriistamise ja wihmasau“
ajal õige kergeste.